

Pamäť je taká ostrá zbraň, že spôsobuje hlboké rany.

MENTATOV ŽALOSPEV

V deň, keď zomrel, Rakis – planéta známa ako Duna – zomrela s ním.
Duna. Naveky stratená!

V archívnej komore utečeneckej nelode Ithaca si ghol Milesa Tega prechádzal posledné chvíle púštného sveta. Melanžové výpary stúpali z povzbudzujúceho nápoja po jeho ľavom lakti, ale trinástročný ghol ho ignoroval, namiesto toho zostupoval do hlbokého mentatského sústreďenia. Tieto historické záznamy a holo-obrazy ho nesmierne fascinovali.

Tu – a takto – bolo zabité jeho pôvodné telo. Takto bol zavraždený celý jeden svet. Rakis... legendárna púštna planéta, z ktorej zostala len obhorená hrča.

Nad plochým stolom mu premietané archívne obrazy ukazovali vojnové lode Ctených matre, ako sa zhromažďovali nad fľakatou svetlohnedou planétou. Obrovské a nedetekovateľné nelode – ako tá ukradnutá, na ktorej teraz žil Teg a ďalší utečenci – predstihovali palebnou silou čokoľvek, čo mal Bene Gesserit kedy vo svojom arzenáli. Tradičné atómové zbrane boli v porovnaní s ňou ako pichnutie špendlíkom.

Tie nové zbrane boli určite vyvinuté v Rozptyle. Teg sledoval mentatskú projekciu. Ľudská vynaliezavosť zrodená zo zúfalstva? Alebo šlo o niečo celkom iné?

Na vznášajúcom sa vyobrazení vyzbrojené lode spustili paľbu, rozpútali ohnivé vlny zariadeniami, ktoré Bene Gesserit neskôr pomenoval „obliterátory“. Bombardovanie pokračovalo, až celá planéta zostala bez života. Piesočné duny sa zmenili na čierne sklo; ešte aj atmosféra Rakisu sa vznietila. Gigantické červy a rozľahlé mestá, ľudia a piesočný planktón, všetko ľahlo popolom. Tam dolu nemohlo nič prežiť, ani on.

Teraz, o štrnásť rokov neskôr a v úplne zmenenom vesmíre, štíhly tínedžer posunul stoličku za pracovným stolom do pohodlnejšej polohy. *Vraciam sa k okolnostiam svojej vlastnej smrti. Znovu.*

Prísne vzaté, Teg bol skôr klon než ghol, teda jedinec vypestovaný z buniek pozbieraných z mŕtveho tela, hoci ho väčšina ľudí označovala práve týmto výrazom. V jeho mladom tkanive žil stavec, veterán početných bojových výprav Bene Gesseritu; nepamätal si síce posledné momenty svojho života, ale tieto záznamy zanechávali len málo pochybností.

Nezmyselná deštrukcia Duny svedčila o absolútnej nemilosrdnosti Ctených matre. *Pobehlice*, tak ich volalo Sesterstvo. Malo na to pádny dôvod.

Intuitívnymi prstovými ovládačmi si tie obrazy vyvolával znovu a znovu. Bol to podivný pocit, byť vonkajším pozorovateľom a vedieť, že on sám bol tam, bojoval a zomrel, keď tieto zábery vznikali...

Teg začul pri dverách archívu akýsi zvuk a všimol si, že ho z chodby pozoruje Šiana. Mala štíhlu tvár s ostrými črtami, hnedá pokožka prezrádzala predkov z Rakisu. V nepoddajnej hrive farby pálenej umbry prebleskovali medené pramene, pozostatok detstva stráveného pod púštnym slnkom. Mala celomodré oči, aké spôsobuje celoživotná konzumácia melanže, ale aj melanžová agónia, ktorá z nej urobila Ctihodnú matku. Najmladšia, ktorá ju kedy prežila, povedali kedysi Tegovi.

Šiane na zmyselných perách zahral prchavý úsmev. „Znovu študuješ bitky, Miles? Vojenský veliteľ by nemal byť taký čitateľný.“

„Je ich tu veľa, ktorým sa musím venovať,“ odpovedal Teg mutujúcim hlasom mladíka. „Bašár mal mnoho úspechov za tých tristo štandardných rokov do mojej smrti.“

Keď Šiana spoznala, ktorý záznam si púšťa, jej výraz sa zmenil na nehybnú masku obáv. Odkedy vleteli do tohto bizarného a nezmapovaného vesmíru, Teg si tie obrazy z Rakisu prezeral až posadnuto.

„Ozval sa už Duncan?“ opýtal sa, aby odpútal jej pozornosť. „Skúšal nový navigačný algoritmus, aby nás vyviedol z...“

„Presne vieme, kde sa nachádzame.“ Šiana nadvihla bradu – toto nevedomé gesto používala čoraz častejšie, odkedy sa postavila na čelo tejto skupiny utečencov. „Sme stratení.“

Teg automaticky zachytil kritiku adresovanú Duncanovi Idahovi. Mali v úmysle zamedziť, aby ktokoľvek – Ctené matre, skorumpovaný rád Bene Gesserit alebo záhadný Nepriateľ – ich loď našiel. „Aspoň sme v bezpečí.“

Šianu to zjavne nepresvedčilo. „Trápi ma mnoho neznámych. Kde sme, kto nás prenasleduje...“ Nedokončila, ale potom povedala: „Dobre, nechám ťa študovať. Máme ďalšiu schôdzu, na ktorej preberieme našu situáciu.“

Ožil. „Zmenilo sa niečo?“

„Nie, Miles. A ja očakávam, že odznejú znovu a znovu tie isté hádky.“ Pokrčila plecami. „Ostatné sestry na schôdzi trvajú.“ S tichým zašušťaním rúcha vyšla z archívnej komory a ponechala ho v bzučiacom tichu veľkej neviditeľnej vesmírnej lode.

Späť na Rakis. Späť k mojej smrti... a k udalostiam, ktoré k nej viedli. Teg previnul záznamy, pozbieral staré hlásenia a uhly pohľadu a znovu sa na ne zadíval, vrátil sa ešte ďalej do minulosti.

Keď sa mu už prebudili spomienky, vedel, čo pred smrťou robil. Nepotreboval záznamy, aby uvidel, ako sa starý bašár Teg dostal na Rakise do neriešiteľnej situácie, ako tú situáciu sám vyprovokoval. On a jeho verní muži – veteráni z jeho premnohých slávnych vojenských výprav – ukradli na Gammu nelod'. Na planéte, ktorú dejiny kedysi nazvali Giedi Prima. Bol to domovský svet zlých, no dávno vyhladených Harkonnenovcov.

Pred rokmi priviedli Tega, aby strážil mladého gholu Duncana Idaha po tom, čo jedenásť predošlých Duncanových gholov padlo za obeť atentátom. Starý bašár udržal dvanásteho nažive do dospelosti a napokon obnovil Duncanove spomienky – a pomohol mu utiecť z Gammu. Keď sa jedna z Ctihodných matre, Murbella, pokúsila Duncana sexuálne zotročiť, zotročil on ju vďaka netušeným schopnostiam, akými ho vybavili jeho tleilaxskí stvoritelia. Ukázalo sa, že Duncan je živá zbraň vyrobená presne s účelom zastaviť Ctené matre. Nečudo, že rozzúrené pobehlice boli schopné čohokoľvek, aby ho našli a zabili.

Starý bašár skántril stovky Ctených matre a ich poskokov a potom sa ukryl medzi mužmi, ktorí sa zaprisahali, že ho ochránia aj za cenu vlastného života. Nijaký slávny generál si nevyslúžil takú vernosť od dôb Paula Muad'Diba, azda ani od fanatických čias butlerovského džihádu. Bašár im uprostred pitia, jedla a dojímavej nostalgie vysvetlil, že kvôli nemu musia ukradnúť nelod'. Vyzeralo to ako nesplniteľná úloha, a predsa sa veteráni ani slovom nevzpriečili.

Mladý Miles teraz v archívoch prechádzal záznamy z bezpečnostných kamier ochranky portu na Gammu, obrazy z vysokých budov gildových bánk v meste. Každý jeden krok útoku vnímal ako dokonale logický, aj keď sa k preštudovaniu záznamov vrátil o dlhé roky neskôr. *Bola to jediná možnosť, ako uspieť, a my sme uspeli...*

Teg so svojimi mužmi odletel na Rakis a Ctihodná matka Odradová so Šíanou mu v púšti vyšli v ústrety na gigantickom starom červovi. Času bolo málo. Pomstychtivé Ctené matre sa už valili k planéte, šialené od hnevu, pretože bašár ich na Gammu preľstil. Na Rakise potom so zvyškom svojich mužov opustil nelod'. Brali so sebou obrnené vozidlá a zásoby zbraní. Prišiel čas na poslednú, ale životne dôležitú akciu.

Kým bašár viedol svojich verných vojakov do boja proti pobehliciam, Odradová ho šikovne a nenápadne zaškrabla na kožovitom krku – nie úplne diskrétno si vzala vzorky buniek. Teg aj Ctihodná matka chápali, že je to posledná šanca Sesterstva zachovať jednu z najbrilantnejších vojenských myslí od Rozptylu. Vedeli, že bašár zomrie. Nadišla posledná bitka Milesa Tega.

Keď sa bašár a jeho muži pustili na zemi do boja s Ctenými matre, iné skupiny pobehlic veľmi rýchlo obsadzovali ľudnaté sídla na Rakise. Povraždili benegesseritky, ktoré zostali v Kíne. Pobili tleilaxských Pánov aj kňazov Rozdeleného boha.

Bitka už bola prehratá, no Teg sa aj so svojimi vojakmi vrhol proti nepriateľským obranným valom s brutalitou, akej nebolo páru. Keďže Cteným matre pýcha zabránila skloniť sa pred takou potupou, vyzúrili sa na celom svete, zničili tam všetko a všetkých. Vráťane jeho.

Bojovníci starého bašára však stihli vytvoriť plán na odpútanie pozornosti, takže nelod' vyštartovala, na palube niesla Odradovú, duncanovského ghola a aj Šíanu, ktorá vlákala prastarého piesočného červa do obrovitánskeho nákladného priestoru. Loď bola v bezpečí, Rakis však krátko nato podľahol zničeniu – a ten červ sa stal posledným svojho druhu.

To bolo v prvom živote Milesa Tega. A tam sa končili jeho skutočné spomienky.

PRI POHLEDE NA ZÁZNAM POSLEDNÉHO bombardovania sa teraz Miles Teg zamyslel, v ktorom okamihu prestalo jestvovať jeho pôvodné telo. No záležalo na tom? Dostal druhý život, druhú šancu.

S použitím buniek, ktoré mu Odradová odobrala z krku, Sesterstvo vypestovalo kópiu svojho bašára a naštartovalo jeho genetické spomienky. Benegesseritky vedeli, že vojna proti Cteným matre si bude vyžadovať jeho geniálnu myseľ taktika. A chlapec Teg skutočne doviedol Sesterstvo k víťazstvu na Gammu aj na Križovatke. Urobil všetko, čo od neho chceli.

Neskôr spolu s Duncanom, Šíanou a jej rebelmi opäť uniesli nelod' a ušli na nej z Kapituly – nezniesli osud, ktorý Murbella dopustila na Bene Gesserit. Utečenci lepšie než ktokoľvek iný chápali, o čo ide záhadnému Nepriateľovi, ktorý ich stále prenasledoval, aj keby sa nelod' stratila kdekoľvek v hĺbinách vesmíru...

Teg, ukonaný váhou faktov a vynútených spomienok, vypol záznamy, povystieral si chudé ruky a opustil sektor archívov. Bude sa niekoľko hodín venovať náročnému fyzickému tréningu, potom sa vrhne na zdokonaľovanie svojej zručnosti pri zaobchádzaní so zbraňami.

Hoci žil v tele trinásťročného, jeho úlohou bolo, aby bol neprestajne pripravený na čokoľvek. Ani na okamih nesmel poľaviť v ostražitosti.

Prečo žiadať muža, ktorý zablúdil, o vedenie? Prečo ste potom prekvapení, ak vás nezavedie nikam?

DUNCAN IDAHO, *TISÍC ŽIVOTOV*

Boli voľní. Boli bezpeční. Boli stratení.

Neidentifikovateľná loď v neidentifikovateľnom vesmíre.

Duncan Idaho, sám na veliteľskom mostíku, tak ako sa mu to často stávalo, vedel, že mocní nepriatelia ich neprestávajú prenasledovať. Hrozby v rámci hrozieb a ďalších hrozieb. Nelod' sa túlala v chladnom prázdne, ďaleko-predaleko od všetkých zaznamenaných ľudských výprav. Bol to celkom iný vesmír. On sám sa nevedel rozhodnúť, či sa skrývajú, alebo či sú v pasci. Nebol by našiel cestu do známej hviezdnej sústavy, ani keby chcel.

Podľa nezávislých chronometrov na mostíku sa už pred rokmi ocitli v tomto čudesnom skreslenom *inokde*. Aj keď ktovie, ako v inom vesmíre vlastne plynie čas? Fyzikálne zákony rovnako ako terén galaxie sú tu možno absolútne pozmenené.

Prudko, nečakane, akoby sa mu do nervózných úvah vkradla jasnozrivosť, si všimol, že hlavný prístrojový panel chaoticky bliká, kým stabilizujúce prístroje raz stúpajú, raz klesajú. Hoci nevidel nič nezvyčajnejšie ako už dôverne známe kúdoly plynov a skreslené vlnenie energie, nelod' sa dostala do toho, čo si už zvykol nazývať „turbulencia“. Ale ako môžu vôbec vzniknúť turbulencie vo vesmíre, kde nie je nič?

Loďou otriasol náraz čudnej gravitácie, zarinčala o ňu sprška vysokoenergetických častíc. Keď Duncan vypol systémy automatického pilotovania a manuálne pozmenil kurz, situácia sa len zhoršila. Pred loďou sa objavili sotva viditeľné záblesky oranžového svetla ako slabý mihotavý oheň. Paluba sa pod ním zatriasla, akoby narazili na nejakú prekážku, ale nič nevidel. Vôbec nič! Mali by byť v prázdnote, vo vákuu, necítiť ani pohyb, ani turbulencie. Čudný vesmír.

Duncan korigoval kurz, až kým sa prístroje a motory nevrátili k hladkému chodu, a záblesky zmizli. Keby sa nebezpečenstvo ešte vystupňovalo, možno by bol nútený pokúsiť sa o ďalší riskantný preskok cez záhyb vesmíru. Po odlete z Kapituly pilotoval nelod' bez návodu, lebo vyčistil všetky navigačné systémy a archívy súradníc, nepoužíval nič okrem vlastnej intuície a rudimentárnej jasnozrivosti. Zakaždým, keď Duncan aktivoval Holtzmanove motory, zahrával sa s osudom celej lode a so životmi stopäťdesiatich utečencov v nej. Ani teraz to neurobí, ak nebude musieť.

Pred troma rokmi nemal inú možnosť. Duncan vtedy zdvihol obrovský dopravný prostriedok z pristávacej plochy – nebol to ani tak útek z väzenia, ako útek s celým väzením, do ktorého ho posadilo Sesterstvo. Ani prostý odlet nepostačoval. Duncan vo svojej jemne vyladenej mysli videl, ako sa okolo nich uzatvára pasca. Pozorovatelia vonkajšieho Nepriateľa vo svojich bizarne nenápadných maskách starca a stareny mali sieť, ktorú hádzali na šire vzdialenosti a usilovali sa nelod' polapiť. Videl, ako sa iskrivá mnohofarebná sieťovina sťahuje a ako sa čudný starý pár víťazne usmieva. Mysleli si, že jeho aj nelod' už majú v hrsti.

Superrýchlymi prstami a s myslou ostrou ako kus diamantu vtedy Duncan donútil Holtzmanove motory k výkonom, aké od nich nepožadovali ani navigátori Gildy. Neviditeľná sieť Nepriateľa sa zniesla na nelod' a Duncan ju odviedol preč, zatiahol obrovitánsky dopravný prostriedok tak hlboko do vesmírnych záhybov, že roztrhol samo tkanivo vesmíru a vykĺzol zaň. Vtedy mu prišiel na pomoc dávnny výcvik zbrojmajstra. *Ako pomalá čepel, ktorá prenikne cez inak nepreniknuteľný štít.*

A nelod' sa ocitla kdesi úplne inde. Aj tak zostal ostražitý, nedovolil si ani na okamih vydýchnuť od úľavy. Veď čo ich v tomto nepochopiteľnom vesmíre môže ešte čakať?

Teraz sa zadíval na vonkajšie obrazy vysielané zo sensorov, čo sa načahovali za nepole. Vonkajší výhľad sa vôbec nezmenil: víriace závoje plynových hmlovín, špirálovité stuhy, ktoré sa nikdy nemali zhustiť a vytvoriť hviezdy. Bol to vari mladý vesmír, ktorý sa zatiaľ úplne nezhmotnil, alebo to bol vesmír taký nevýslovne pradávny, že v ňom vyhoreli všetky slnká a rozpadli sa na molekulárny popol?

Skupina rebelov a utečencov sa zúfalo túžila vrátiť do normálu... alebo sa prinajmenšom dostať *niekam inam*. Už veľmi dávno sa ich počiatočný strach a úzkosť pretavili najskôr do zmätku, potom sa rozostřili do nepokoja a mrzutosti. Chceli viac, než byť len stratení a živí a zdraví. Na Duncana Idaha hľadeli buď s nádejou, alebo s výčitkou, že to on zavinil ich súženie.

Na lodi bola pestrá zmes ľudských frakcií (alebo ich Šiana a jej benegesseritské sestry pokladali všetkých len za „exempláre“?). Viezli zopár ortodoxných benegesseritiek – akolytky, proktorky, Ctihodné matky, do-

konca aj mužov, ktorých rád zamestnával – vrátane samotného Duncana a mladého Milesa Tega. Na palube bol aj rabín so svojou skupinou Židov, ktorých zachránili pred pogromom, čo chceli Ctihodné matre rozpútať na Gammu; jeden jediný Pán z Tleilaxu; štyria polozvierací Futári – monštruózne ľudsko-mačkovité hybridy vyšľachtené v Rozptyle, ktoré si pobehlice zotročili. A aby toho nebolo málo, nákladný priestor sa stal domovom siedmich malých piesočných červov.

Sme my to ale prečudesná zmes. Loď bláznov.

Rok po úteku z Kapituly a po tom, čo zaviazli v tomto skreslenom a nepochopiteľnom vesmíre, sa Šiana a jej nasledovníčky z Bene Gesseritu pripojili k Duncanovi na obrade krstu. Vo svetle nekonečného putovania nelode sa im meno Itaka zdalo pre ňu viac než príhodné.

Itaka, nevelký ostrov v ére antického Grécka, bol domovom Odysea, ktorý desať rokov po skončení trójskej vojny putoval a hľadal cestu domov. Aj Duncan a jeho spoločníci potrebovali miesto, ktoré by mohli nazvať domovom, svoj bezpečný prístav. Títo ľudia zažívali vlastnú odyseu a bez mapy planét či hviezdnej oblohy bol Duncan rovnako stratený ako pradávny Odysseus.

Nikto si neuvedomoval, ako sa Duncan túži vrátiť na Kapitulu. Srdce ho ťahalo k Murbelle, svojej láske, svojej otrokyni a svojej panej. To, že sa od nej odtrhol, bola najťažšia a najbolestivejšia vec, akú si zo svojich mnohonásobných životov pamätal. Pochyboval, že sa mu z toho niekedy podarí úplne spamätať. *Murbella...*

Lenže Duncan Idaho vždy kládol povinnosť nad osobné pocity. Bez ohľadu na bolesť srdca prijal zodpovednosť za nelod' a jej pasažierov, za to, že ich aj vo vykrivenom vesmíre držal v bezpečí.

Občas mu nečakane zatúlané kombinácie vôní pripomenuli Murbellinu osobitú arómu. Organické estery, ktoré sa vznášali v spracovanom vzduchu nelode, mu narazili na pachové receptory a prebudili spomienky na ich spoločných jedenásť rokov. Murbellin pot, jej tmavojantárové vlasy, jedinečná chuť jej pier a slanovodná aróma ich „sexuálnych kolízií“. Ich vášnivé spojenia vyplývajúce zo vzájomnej závislosti boli roky zároveň intímne aj násilné, a ani jeden z páru nemal dosť sily, aby sa tej závislosti zbavil.

Nesmiem si vzájomnú závislosť mýliť s láskou. Bolesť bola najmenej taká ostrá a neznesiteľná ako oslabujúca agónia abstinenčných príznakov pri odvykaní od drog. Hodinu za hodinou, kým nelod' plynula prázdnom, sa Duncan cítil byť od Murbelly čoraz vzdialenejší.

Oprel sa a otvoril svoje jedinečné zmysly, rozpriahol ich do priestoru, vždy s obavou, že by nelod' mohol niekto nájsť. Nebezpečenstvo tejto pasívnej strážnej služby spočívalo v tom, že pri nej občas zostúpil do

otupeného spomínania na Murbellu. Aby tento problém obišiel, Duncan rozdelil svoju myseľ mentata na viacero oddelení. Ak sa časť z nej zasnivala, iná časť bola stále bdelá, stále pátrala po hrozbách.

Za ich spoločné roky splodil s Murbellou štyri dcéry. Dvojčatá, ktoré prišli na svet prvé, by už mali byť takmer dospelé. No v momente, keď agónia premenila Murbellu na pravú benegesseritku, ju v skutočnosti stratil. Lebo Ctená matre ešte nikdy predtým nezavŕšila výcvik – či skôr nový výcvik, aby sa stala Ctihodnou matkou v zmysle Bene Gesseritu, Sesterstva, ktoré s ňou bolo nadmieru spokojné. Duncanovo zlomené srdce bolo vtedy a vlastne aj teraz len vedľajšou obeťou.

V myšli ho stále májala Murbellina pôvabná tvár. Jeho mentatské schopnosti – úspech i prekliatie – mu umožňovali vyvolať si každúčký detail jej črt: oválnu tvár so širokým čelom, ostré zelené oči, ktoré mu pripomínali nefrit, útle telo, rovnako schopné v boji aj v milovaní. Potom si spomenul, že zelené oči sa po melanžovej agónii zmenili na celomodré. Už nebola ako predtým...

Myšlienky sa mu rozprúchli, Murbelline črty sa mu v myšli zachveli. Ako obraz, ktorý po záblesku zostane na sietnici, začala sa tam formovať iná žena a on sa mykol. Toto bol niekto zvonku, myseľ nekonečne nadradená tej jeho, a tá myseľ ho hľadala, ovíjala okolo lode Itaka jemné pradená.

Pocítil nával emócií, ale aj vedomie nebezpečenstva. Prečo ho jeho mentatský strážny systém neupozornil na takéto niečo? Jeho rozdelená myseľ sa okamžite prepla na režim prežitia. Skočil k ovládaniu Holtzmanových motorov, znovu odhodlaný bez návodov, bez vedenia skočiť s nelodou niekam do dialky.

Pokúsil sa mu v tom zabrániť hlas. *Duncan Idaho. Neunikaj. Nie som tvoj nepriateľ.*

Aj starec so starenou sa takto zaprisahávali. Hoci nemal najmenšiu predstavu, kto v skutočnosti sú, toľko chápal, že sú naozaj nebezpeční. No tento nový prvok ženského rodu, tento nekonečný intelekt sa ho dotkol zvonku, z oblasti mimo čudného, neidentifikovaného vesmíru, ktorý nelod momentálne obývala. Pokúšal sa vyslobodiť, ale pred tým hlasom nedokázal uniknúť.

Som Orákulum času.

Duncan v niekoľkých svojich životoch o Orákule počul – o sile, ktorá viedla Vesmírnu gildu. Orákulum času, láskavé a vševidiace, údajne pastiersky dohliadalo na Gildu, odkedy približne pred pätnástimi tisícročiami vznikla. Duncan jeho postavu vždy pokladal za prejav nábožnosti medzi inak hyperkritickými navigátormi.

„Orákulum je mýtus.“ Prsty mu zostali nehybne visieť nad dotykovými plôškami riadiacej konzoly.

Som mnoho vecí. Prekvapilo ho, že hlas neprotirečil jeho obvineniu. Mnohí ťa hľadajú. Tu ťa nájdú.

„Verím vo vlastné schopnosti.“ Duncan rozpumpoval motory, umožňujúce preskakovať cez záhyby vesmíru. Dúfal, že Orákulum si zo svojho vonkajšieho pohľadu nevšimne, čo robí. Zavedie nelod' znovu niekam inam, znovu s ňou utečie. Koľko rozličných mocností im je v päťach?

Budúcnosť si vyžaduje tvoju prítomnosť. Zohráš svoju úlohu, keď nastane Kralizec.

Kralizec... súboj tajfúnov... dávno predpovedaná bitka na konci vesmíru, ktorá naveky zmení podobu budúcnosti.

„Aj to je len mýtus,“ odvrkol Duncan, kým aktivoval preskok medzi záhybmi – ani nevyslal výstrahu ostatným pasažierom. Tu zostať nemohol, bolo by to príliš riskantné. Nelod' sa mykla, potom sa znovu vrhla strmhlav do neznáma.

Počul, ako hlas slabne, keď sa nelod' vyslobodzovala z pazúrov Orákula, no ju to zjavne nerozrušilo. *Tu, povedal vzdialený hlas, ťa povediem.* Potom ten fascinujúci hlas zamrel, odtrhlo ho od nich ako franforce bavlnenej látky.

Itaka prefičala záhybom priestoru a po nekonečne kratučkom okamihu sa z neho vynorila.

Všade okolo nelode žiarili hviezdy. Skutočné hviezdy. Duncan sa zadíval na senzory, skontroloval navigačnú mriežku a uvidel v nej iskričky slnka a hmlovín. Opäť normálny priestor. Nemusel podniknúť žiadne ďalšie overovanie, aj tak vedel, že sa vrátili do vlastného vesmíru. Nevedel, či sa má radovať, alebo zúfalo plakať.

Duncan už necítil Orákulum času ani nedetekoval nikoho z pravdepodobných pátračov – záhadného Nepriateľa či zjednotené Sesterstvo –, i keď určite stále pôsobili. Nemohli sa vzdať, ani po troch rokoch nie. Nelod' zostávala na úteku.

Aj ten najmocnejší a najaltruistickejší vodca, hoci jeho úrad závisí od podpory más, musí brať ohľad predovšetkým na mienku svojho srdca, nesmie dopustiť, aby sa jeho rozhodnutia podriaďovali verejnej mienke. Len odvahou a silou charakteru sa dá dosiahnuť pravý a pamätihodný odkaz.

ZBIERKA VÝROKOV MUAD'DIBA, PRINCEZNÁ IRULÁN

Ako dračia cisárovná, keď prechádzajúca zrakom po svojich poddaných, sedela Murbella na vysokom tróne vo veľkej audienčnej sieni benegesseritskej Pevnosti. Skoré ranné slnko sa dnu vlievalo cez vysoké okná, v ktorých bolo vsadené farebné sklo, takže po komnate sa mihotali pestré záblesky.

Kapitula bola centrom nesmierne zvláštnej občianskej vojny. Ctihodné matky a Ctené matre tu do seba narazili s celou eleganciou kolízie vesmírnych plavidiel. Murbella – v súlade s veľkým plánom Odradovej – im neponechala inú možnosť. Kapitula sa napokon stala domovom obidvoch skupín.

Každá frakcia nenávidela Murbellu za zmeny, ktoré im vnútila, a ani jedna nemala silu poraziť ju. Vo vynútenej koexistencii sa navzájom nekompatibilné filozofie a spoločnosti Ctených matre a benegesseritiek prepojili ako hrozné siamské dvojčatá. Už sama táto predstava mnohé z nich naplňala desom. Potenciál nového krviprelievania visel stále vo vzduchu a spojenectvo z nutnosti sa bez prestávky potácalo na pokraji rozpadu.

Bol to hazard a niektoré členky Sesterstva ho neboli ochotné prijať. „Prežitie za cenu sebazničenia nie je prežitím,“ vyhlásila Šiana tesne predtým, ako s Duncanom uniesli nelod' a odleteli. *Hlasovali nohami*, zhodnotila by ich konanie stará fráza. Ach, Duncan! Ako je možné, že Matka predstavená Odradová neodhadla, čo má Šiana v pláne?

Isteže som to vedela, odpovedal hlas Odradovej z Inej pamäte. *Šiana to predomnou dlho skrývala, no ku koncu som na to prišla.*

„A rozhodla si sa, že ma na to neupozorníš?“ Murbella sa často nahlas škriepila s hlasom svojej predchodkyne, jednou z mnohých predkýň, ku ktorých spomienkam sa dokázala dostať, odkedy sa stala Ctihodnou matkou.

Rozhodla som sa neupozorniť nikoho. Šiána urobila vlastné rozhodnutia a mala na to vlastné dôvody.

„A obidve teraz musíme žiť s ich dôsledkami.“

Murbella sa z trónu prizerala, ako stráže privádzajú dnu väzenkyňu. Ďalšia disciplinárna záležitosť, ktorú bude musieť vyriešiť. Ďalší *exemplárny trest*. Benegesseritky boli z takýchto ukážok zhrozené, Ctené matre chápali ich hodnotu.

Táto situácia však bola ešte významnejšia ako iné, tak ju Murbella mienila riešiť osobne. Prihľadila si mihotavé čierno-zlaté rúcho na lone. Na rozdiel od benegesseritiek, ktoré rozumeli, kam patria, a nepotrebovali ostentatívne symboly hodností, Ctené matre chceli vidieť kriklavé znaky postavenia, napríklad prepychové tróny alebo kreslopsy, ozdobné plášte pestrých farieb. A tak musela samozvaná Matka veliteľka sedieť na tomto impozantnom tróne posádzanom súkameňmi a ohnivými drahokamami.

Dala by sa za ne kúpiť väčšia planéta, pomyslela si, keby som nejakú kúpiť túžila.

Murbella rekvizity svojej funkcie postupne znenávidela, no vedela, v čom spočíva ich nevyhnutnosť. Ženy v rozličných kostýmoch dvoch rádov okolo nej neprestajne krúžili, striehli na každý vonkajší prejav slabosti. Hoci Ctené matre podstupovali výcvik Sesterstva, držali sa tradičného odevu, plášťov a šatiek s hadím vzorom, priliehavých celotelových trikotov. Benegesseritky sa naproti tomu vyhýbali jasným farbám a halili sa do tmavých voľných rúch. Rozdiel medzi nimi bol taký zjavný ako medzi pávmi vystavujúcimi všetko na obdiv a striežikmi, ktoré majú ochranné sfarbenie.

Väzenkyňa, Ctená matre menom Annine, mala krátke plavé vlasy a kanárikovožltý trikot aj s okázalým plášťom zo zafírového plazhodvábu s efektom moaré. Elektronické putá jej držali ruky krížom na bruchu, ako keby mala na sebe neviditeľnú zvieraciú kazajku; nervy otupujúca zátko jej zapchávala ústa. Annine sa v putách márne mykala a jej pokusy rozprávať sa menili na nezrozumiteľné stonanie.

Stráže postavili ženu ku schodisku pod trónom. Murbella sa sústredila na divoký pohľad očí, z ktorého k nej kričala spurnosť. „Už nechcem počuť, čo by si rada povedala, Annine. Povedala si toho až priveľa.“

Táto žena kritizovala Matku veliteľku a jej postupy dlhodobo a napokon pričasto, usporadúvala vlastné schôdze a zlorečila spojeniu Ctených matre s benegesseritkami. Niektoré jej nasledovníčky dokonca zmizli z hlavného